

ע"פ 2602/15 - אברהים אלענامي נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעוורים פליליים

ע"פ 2602/15

כבוד המשנה לנשיאה (בדימ') א' רובינשטיין

כבוד השופט י' דנציגר

כבוד השופטת ע' ברון

לפני:

아버הים אלענامي

המעורער:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערעור על הכרעת הדין של בית המשפט המחוזי בבאר
שבע מיום 13.11.2014 ועל גזר הדין מיום 24.3.2015
(כבוד השופטים ב' אחולאי, נ' זלוטצ'ובר ו' רז-לי) ב-
תפ"ח 53779-06-13

ה' בתמוז התשע"ו (11.7.2016)

תאריך הישיבה:

עו"ד יוני נוסבאום
עו"ד רחל זאורץ-לי

בשם המעורער:
בשם המשיבה:

פסק דין

השופטת ע' ברון:

1. לפנינו ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כבוד השופטים ב' אחולאי, נ' זלוטצ'ובר ו' רז-לי) ב-תפ"ח 53779-05-13. בהכרעת הדיונים 13.11.2014 הורשע המעורער לאחר ניהול משפט

הוכחות בראץ בכונה תחיליה של אשת אביו, ובגזר הדין מיום 24.3.2015 הושת עליו עונש של מאסר עולם והוא חייב עמוד 1

בתשלום פיצויים לאחות המנוחה. יצוין כבר כתע'ת כי מדובר במקרה נוספת נסף של רצח מזעע של אשה בידי גבר שהוא בן משפחתה, ותוך התעללות בגופה.

כתב האישום ותשובה המערער

2. נגד המערער, יליד 1980, נשוי ואב לשולואה, הוגש ביום 28.5.2013 כתב אישום המיחס לו עבירה של רצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). על פי המתוואר בכתב האישום, אביו של המערער (להלן: האב) היה נשוי במשך 18 שנים לכריימן אלענאמית (לעיל ולהלן: המנוחה), ילידת 1965, ולשנים לא היו ילדים مشותפים. בני הזוג התגוררו בכיסייתה בשכנות למערער ומשפחתו, כאשר האב סבל מאלצהיימר, והמנוחה טיפולה בו. מכתב האישום עולה כי בלביו של המערער גמלה החלטה לגרום למותה של המנוחה לאחר שסביר כי האחראנה אינה מטפלת כראוי באביו וכי היא "מסתובבת עם גברים אחרים". המערער הצדיד בסיכון, ביום 21.4.2013, בסמוך לשעה 05:50 לפנות בוקר הוא גرم בדרך כלשהו למנוחה לצאת מביתה, הכניסה לרכב שנמצא בשימושו ורשום על שם אשתו (להלן: הרכב או רכבו של המערער), אף שראשיו הנהיגו שלו אינו בתוקף, והסייע את המנוחה אל מחוץ לכיסייתה לכיוון ים המלח בכביש 31, עד שהגיעו סמוך להר "ראש צורה" (להלן: ראש צורה). על פי האמור בכתב האישום, המערער שיסף בסיכון את צוואරה של המנוחה בחלקו הקדמי, תוך שהוא מבצע חתך באורך של כ-11 ס"מ בצווארה, לרבות בווריד הג'וגולאריו (ויריד מרכזי בצוואר, ע"ב') בכוונה לגרום למותה. כתוצאה לכך נפטרה המנוחה, ולאחר מכן עזבה המערער בשטח הוואדיות המצוי כמה מאות מטרים מהכביש, בסמוך לראש צורה.

ביום 23.4.2013, כך על פי כתב האישום, רכש המערער שלושה שקדים לחומרה בנין המכונים "בלוט" (להלן: השקדים), ולמחירתו הוסיף ורכש מבער עם בלון גז. לאחר מכן חזר המערער למקום שבו הותיר את גופת המנוחה וחרך את עורה בمبرע בפנים, בגו, בגפיים, בחזה ובקרקפת שלה, פשט אותה מבדיה וניסה לשורף את הגוף ואת חפצי המנוחה. בនוסף, במועד שאינו ידוע במדוקן למשיבה אר לפני יום ה-25.4.2013, חזר המערער למקום שבו הותיר את גופת המנוחה, ذكر את המנוחה בסיכון בדקירות נספות, במוחן, בבטן משמאלו ובעכוז, וביצע חתכים ארוכים ודקירות בגופת המנוחה, בגבה, במותניה, בעכוזה ובשתי זרועותיה.

עוד במועד שאינו ידוע למשיבה אר בסמוך לפני יום 25.4.2013, יצר המערער חתך עמוק בגופת המנוחה מאחור באוזור המותניים באורך של כ-50 סנטימטרים, וזאת בניסיון לבתרה לשניים על מנת להקל על הנטען לתא המטען של הרכב. או אז הניח המערער את גופת המנוחה בתא המטען של הרכב בתוך שניים מהשקדים שרכש. בשעות הבוקר של יום 25.4.2013 נסע המערער ברכבו, וסמוך לשעה 06:15 בבוקר הגיע לכיביש הסמוך לקרייה למחקר גרעיני (להלן: קמ"ג), שם ארצה תקלה ברכבו, והumaruer עצר. בבדיקה שערכו מאבטחי הקמ"ג נמצאו השקדים בתא המטען, ובهم גופת המנוחה.

3. יצוין כי נגד המערער הוגש כתב אישום נוסף (פ"ל 13-05-6827; להלן: תיק התעבורה) בגין כך שנפג ברכב ביום 21.3.2013 ללא רישיון נהיגה תקין; בעת פסילה; ללא פוליסת ביטוח בת תוקף; ותוך שצד הרכב ואביו לא תקין; והumaruer הורשע כאמור בו על פי הودאותו. תיק התעבורה נדון במאוחדר עם תפ"ח 53779-05-13, התקיק נושא הערעור דן, ובית המשפט קבע כי משעה שהוותה על המערער עונש של מאסר עולם, אין מקום להשית עליו עונש מאסר נוסף בגין עבירות התעבורה, ופסל את המumaruer מלקלל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 24 חודשים. המumaruer

אינו מערער על הרשותו או על גזר דין בתיק התעבורה.

4. אשר לתיק הרצח נושא העreau דן, בבית המשפט המחויז הבהיר כי המית את המנוחה, וכן הבהיר כי גרם בדרך כלשהי ליציאת המנוחה מביתה, תוך שדחה את הטענה שהטעה ברכבו. המערער הודה כי רכש שלושה שקים, וכן הודה כי רכש ביום 24.4.2013 מבער עם בלון גז; ואולם לטענותו הדבר נועד לצרכים אחרים, תוך שיפור בטענה שאמצעים אלו נרכשו על מנת "לטפל" בגופה, כפי שעולה מכתב האישום. עוד כפר המערער בכך שחרך את הגוף, והוסיף וטען כי לא הותיר את הגוף בסמוך לראש זהה, כי אם מצא אותה שם ביום 25.4.2013 לפנות בוקר במוגרת חיפוש אחר עקבות המנוחה שנעדרה במשך כמה ימים. בד בבד הודה המערער כי חתר את גופת המנוחה בסמוך לשעות הבוקר ביום 25.4.2013, ואולם לטענותו הוא עשה כן על מנת להקל את הכנסתה לתא המטען בכוננה לפנotta מהמקום.

פסק דין של בית המשפט המחויז

5. בית המשפט המחויז הרשייע את המערערפה אחד ביום 13.11.2014 בהכרעת דין הנפרשת על פני ס-60 עמודים והנשענת על מארג של ראיות נסיבתיות ועל הודהה שמסר המערער שלפיה גרם למוותה של המנוחה – אך בדרך השונה מזו האמורה בכתב האישום – והכל כפי שיפורט להלן.

6. מציאת הגוף וניסיון ההימלטות של המערער: ראשית עמד בית המשפט על האופן שבו התגלתה גופת המנוחה ברכבו של המערער. ביום 21.4.2013 לפנות בוקר התקבלה במשטרת הודעה מאות יונס אלענאמו (להלן: יונס), אחיו של המערער, בדבר היעדרותה של המנוחה. יונס העיד כי שמע מאחיו מוחמד (להלן: מוחמד) שהמנוחה אינה בבית, והם החלו לחפש אותה. לדבריו יונס הוא לא ראה את המערער בעת שהחלו החיפושים אחר המנוחה, והוא הבין בו לראשונה בצהרים, בסביבות השעות 12:00-13:00, ואולם לא ידע לומר אם הסיבה לכך היא שהמעערער ישן קודם לכך. גם האחים חיליל (להלן: חיליל), סלאח (להלן: סלאח) וסלמאן (להלן: סלמאן) העידו כי לא ראו את המערער בעת שהתגלה דבר היעדרות המנוחה (יונס, מוחמד, חיליל, סלאח וסלמאן כולם ייחד יוכנו: האחים). עדויות האחים בהתייחס למעורבות המערער בחיפושים אחר המנוחה נחלקו כך שיונס העיד שהמעערער הציע את עזרתו; חיליל העיד כי בשלב כלשהו המערער נכנס לרכבו שchnה אותה העת ליד הבית, ונסע לחפש אחר המנוחה; ומוחמד העיד כי הלה לא התעניין ברכר כלל.

ביום 25.4.2013 בשעות הבוקר המוקדמות עצר רכבו של המערער בסמוך לקמ"ג, ונמצאה בו גופת המנוחה כשהיא במצב של ריקבון מתקדם, תפוחה וחוכה בחלקים רבים, ומוסתרת בשקדים שבתוכו תא המטען. הגוף התגלטה בעת שמאבטחת הקמ"ג שבודק את המושב האחורי הריח חזק והבחן בשק שבתוכו בשער. בשלב זה ניסה המערער להימלט מהמקום, ואולם נתפס בידי מאבטחי הקמ"ג שירו לעברו.

7. בדיקת הרכב במרכז הרפואי לרפואה משפטית: עם מעצרו של המערער נשלח רכבו למריך הרפואי לרפואה משפטית (להלן: המכון לרפואה משפטית), שם ניתנו חוות דעת מאי ד"ר ל' פרונט שקבעו כי הגוף שבשകדים היה של המנוחה; כי על להב הסיכון שנhaftס ברכבו של המערער נמצאدم אדם; וכי בדגימת שער שנמצאה בזירה שאליה הולין המערער את החוקרים, זהה ד.ג.א של המנוחה. מעודתו של פקד יאור דלבר, מומחה במד"פ שבחן את הזירה, עולה כי בתא המטען של הרכב נמצאו מבער עם מיכל גז, שכובדו חשיבותה המעידה כי נרכש ביום 24.4.2013, וכן הובאה

עמוד 3

עדות לכך שהמערער רכש באותו יום גם שקי יוטה. בית המשפט דחה כלא מהימן את תירוץו של המערער שלפיו השקים והםבער נרכשו לצרכי עבודתו, לפריצות ולגניבת סולר; וכך במיוחד לנוכח מועד רכישתם - ביום שחלפו בין הדיווח על היעדרות המנוחה לבין מציאת הגוף. עוד נקבע כי הימצאות גופת המנוחה בתוך רכבו של המערער כשליה סימני חERICA, מצביעה על כך שהםבער והשקים נלקחו על מנת שייעשה בהם שימוש, וכי אלה מלמדים על תכנון מראש לרצוח את המנוחה ולהעלים אותה.

8. אמרות המערער: עם תפיסת המערער הוא טען תחילה כי בתא המטען ישנו בשרגל שגנוב מאזר "נאות היכיר", ואולם כאשר מר מיכה סgal, קב"ט אבטחה פיזית בקמ"ג (להלן: סgal) הטיל ספק בגרסתו, סיפר המערער שהמדובר בגופת אשת אביו שגנבה את כספו של האב. תשאל זה לא הוקל והדבירים נרשמו תחילה בראשי פרקים ובהמשך בדוח מפורט שהוגש למשטרה, ושנכללו בתעודת חיסיון. סgal אמר בבית המשפט המחווי כי לא הוסיף לדוח דבר מזכרונו, ובית המשפט מצא את עדותו סבירה ומהימנה.

בחקירה שנערכה באותו יום (להלן: החקירה הראשונה), סיפר המערער, לאחר שהוזהר כדין וסירב להיוועץ בעורר דין, כי מצא את גופת המנוחה בדרך מערדձ לצדקה, ניסה לשוחח איתה ונדרף ממנה ריח רע. לדבריו, הוא נטל סcin וניסה לגעת בגופת המנוחה ואולם היא לא זהה. בנוסף סיפר המערער כי הוא קרא למנוחה שלא הגיבה, ולאחר מכן סטר לה והיכא אותה באגרוף, אך היא לא התעוררה. בהמשך טען המערער שנגע עם הגוף בתא המטען במשך שלושה- ארבעה ימים משום שחשב שהמנוחה מתעוררת. לטענתו, הוא רכש את המבער "בשביל מדורה, להدليل, לשורוף משהו", ותיירר כי שرف את בגדי המנוחה מאחר שהיא לו קר. לדברי המערער, הסיבה שבגינה לא קבר את המנוחה היא שלא היה לו כוח לכך.

בתום החקירה הוביל המערער את החוקרים למקום שבו טען תחילה כי מצא את הגוף, והכנסה לשקים. במהלך השחזר שנערך במקום ביקש המערער לשוחח עם אחד השוטרים, רס"מ אייל סבן, ביחידות. כמפורט בתמליל האודיו והווידאו שהוגשו לבית המשפט המחווי, המערער סיפר שראה את המנוחה צועדת באזור והוא ביקש ממנו לקחתה למשפחה בחברון. לטענת המערער, משיסירב התפתח בין השניים עימות פיזי שבמהלכו ניסתה המנוחה ליטול ממנו את מפתחות הרכב; הוא היכא אותה באגרופים ו בשלב כלשהו היא הפסיקה להגיב, ולדבריו "יתכן שהרג אותה. כשהחנישה לתא המטען, סיפר, הוא כבר הייתה מתה. לאחר מכן הוביל המערער את החוקרים למקום אחר, וחזר על גרסתו בדבר העימות בין השניים תוך שציין כי המנוחה ניסתה להרבעץ לו ואולם הוא תפס אותה בחזקה, השכיבה על הרצפה והכה אותה. הפעם הוסיף המערער שסביר שהמנוחה נרדמה או דימתה עצמה לשינה, ولكن ذكر אותה עם הסיכון שנתפסה לאחר מכן ברכבו על מנת שתתעורר. בית המשפט אישץ את עצם הودאות של המערער בجريمة מותה של המערערת על דרך של "פלגין דיבורא", תוך שקבע כי המערער נתן באופן זה ביטוי לרצונות בכך שגרם למותה של המנוחה, גם אם נמנע ממתן הסבר מפורט ומדויק ביחס לדרך שבה עשה כן.

למחרת, ביום 26.4.2013, לאחר שנוצע עם עורך דין, טען המערער שהוא אינו זוכה את הودאות מיום קודם, ובית המשפט קבע כי הוא ניסה להציג עצמו כמעורער בנفسו. הוא ביקש מהחוקר לשחק במחשב; לעס שkeit וירק פיסות ממנה; ודרש מהחוקרים לשחררו מהاذיקם ולהסביר לו את הגוף משומם שלטענתו הוא מצא אותה ראשון. המערער נשלח להסתכלות פסיכיאטרית ונמצא כשיר.

ביום 21.5.2013 מסר המערער גרסה אחרת שלפיה ביום 21.4.2013, שacz שהיה תורו להשיג עלי אביו, הבחן בסמוך לשעה 4:30 לפנות בוקר כי המנוחה נעלמה, כאשר לפתע שמע רכב נסוע וסביר כי המדבר בגנבים, דלק אחריו אך לא הצליח לאותרו. לטענותו ביום 25.4.2013 לפנות בוקר מצא את גופת המנוחה והניחה ברכבו על מנת להביאה לקבורה, ואולם רכבו נתקע והוא נעצר. המערער הבהיר כי שרף וذكر את המנוחה, וטען כי אמר זאת משום שהוא תחת השפעת סמים. עוד טען המערער כי הוליך את החוקרים לזרה אחרת מזו שבה מצא את המנוחה, ואמר כי שיקר קודם לכן מאחר שרצה לסגור חשבון עם אדם אחר בשם סולטן, שהערכתו הוא שלקח את הגוף מבית אביו ורצה אותה; גרסה שבהמשך הבהיר. כשנשאל אם חתר את המנוחה בסיכון השיב "אולי כן ואולי לא", ואולם ציין כי כשראה אותה "היא הייתה מתה מאוחר והיא לא זהה", ווסיף כי חתר אותה מחוץ לרכב וב██ן שנטפסה ברכבו, השיב כי המנוחה, שהיא היה כבודה למשא, נשרתה כאשר הכנסיס אותה לתא המתען, וכי הדם ניגר כתוצאה מכך.

לאחר הדברים האלה הוביל המערער את החוקרים לזרה נוספת היה בה כדי לשפר אוור על האירועים; ולבסוף הוליכם לכיוון ראש זוהר, שם נמצא אדמה הספוגה בחומר כלשהו ושרידים מגופת המנוחה, ובهم שעורות שרופות, חלקו עור ובגדים. בית המשפט עמד על כך שהמדובר במקום מרוחק ונידח – המערער הוביל את השוטרים לכיוון ערד עד שהגיעו לשביל עפר; שם המשיכו בהילכה רגליית של כ-150 מטרים למקום שבו "העומסה" הגוף לרכב, ומשם הוסיפו ללכת עוד כ-200 מטרים נוספים. בית המשפט קבע כי טענת המערער שלפיה רק במקרה מצא את הגוף באותו המקום כשהמנוחה הייתה כבר מתה, היא מופרcta ובלתי סבירה; שכן לא יתכן שהumaruer היה מוצא אותה במקרה במקום נידח זהה, בלי שהוא מעורב במוותה. סמ"ר לidor הריש (להלן: הריש), שוטר שהוטל עליו ללוות יחד עם שוטר נוסף את המערער בכניסה לכלא, לאחר שהראה לחוקרים את מקום מציאת הגוף, סיפר – ואמרתו הוגשה בבית המשפט בהסכמה – כי המערער אמר לו "אני אספר לך ממשו, רק אל תספר את זה לחוקרים [...] מה הייתה עשוה במצב זהה שABA שלר חוללה ואשתו במקום לטפל בו שוכבת עם גברים אחרים?" כמו כן, ביום 23.5.2015 סיפר המערער לחוקרים על חלום שחלם: "నכון שהאישה היה לה סימנים אדומים? אז אמרת לי שזה מושא מדיקיות? הסcin שהוא לי היה לו שפיז, הוא לא עווה סימנים, הוא חותך שירות, זה טוב החלום?" בהמשך הבהיר כי הרג את המנוחה, ושמר על זכות השתקה.

בית המשפט קבע כי הלה מחשבתו של המערער באמורתו מצביע על תהילך מדווג שבתחילתו הבהיר כל קשר לجريمة מותה של המנוחה; לאחר מכן, משהתודע לראיות הקשורות אליו לجريمة מותה של המנוחה אמר שיתיכון שהייתה בחיים והוא הרג אותה; ובהמשך אישר בczורה ברורה שהוא שגרם למותה. בית המשפט קבע כי במצב דברים זה יש לראות בדברי המערער הודה בעל דין כי חיסל עצם העובדה שגרם למות המנוחה, בלי שתהא אפשרות妾ל פי אמרתו את האופן המדויק שבו גרם למותה. בית המשפט קבע כי אף שהדרך שבה הודה המערער בשלב כלשהו כי גרם בה למותה של המנוחה אינה עומדת ב מבחן ההיגיון הפנימי וההתאמה לרائيות החיצונית – עצם הודהו של המערער כי גרם למות המנוחה דווקא עומדת ב מבחן ההיגיון הפנימי, באשר היא מתווספת למכלול הראיות הניסיוניות שמנהן עולה גם כן שהumaruer רצח את המנוחה.

עוד נקבע בפסק הדין כי טענת המערער שהמנוחה חדלה לווז באופן פתאומי עקב המכות שהטיח בה או מסיבה אחרת שמקורה בריב בין השניים אינה סבירה, וזאת ממשם הממצאים שהתגלו בניתוח הגוף, ולנכח המבער והשקיים שנמצאו ברכב שיש בהם כדי להצביע על תכנון מוקדם לרצוח את המנוחה ולשים את גופתה בשקים. באופן דומה של בית המשפט טענות נוספות המערער תור שקבע כי הן אין סבירות, ובוון הטענה כי חתר את גופת המנוחה רק על מנת שיוכל להכנסה לרכבו וכמווה גם הטענה כי המנוחה ב乞שה מהumaruer שיסיעה לחברון תמורה סכום כסף –

וזאת לאחר שמנה את הסטיירות הרבות בגרסאותו של המערער. בית המשפט שוכנע כי הילך המחשבה של המערער שלפיו היה בהזדהה ברצח כדי לסייע לו – דבר שנטמן בשאלתו את אחד מחוקרי אם הודהה כי הרג את המנוחה תוכל להקל עליו – השתנה בעקבות פגישה שקיים עם עורך דין, פגישה שלאחריה התכחש להזדהותו תוך ניסיון להעמיד פנים שהוא אדם בלתי שפוי שאינו מבין דבר. בית המשפט קבע כי גם שהמעערר היה בעבר בטיפול פסיכיאטרי, לא הובאה מצדיו כל ראייה שיש בה כדי להסביר את פשר התנהלותו במטרה המעוררת להיות כשלעצמה. בית המשפט הוסיף וקבע כי המערער היה מודע היטב לדבריו, וכי שקרים גורסתו המתפתחת ורצופת הסטיירות הם עדות לחוסר מהימנותו ומctrפים למאגר הראיתי שאינו מותיר מקום לספק כי המערער הוא שרצה את המנוחה.

9. עדות המערער בבית המשפט: המערער העיד כי הוא סובל מבעיה בעינו וכי הוא מתקיים מקצבת נכות. לאחר מכן שטח המערער את גורסתו שבמסגרתה הכחיש כי רצח את המנוחה, וכן את שלל אמרותיו שלו שבן קשר עצמו לגופת המנוחה, תוך שטען כי בעת שאמרן היה נתון להשפעת סמים; בית המשפט מצא בעדותו פרוכות רבות. קר בין היתר כאשר המערער העיד שהטיפול באביו היהמצוinci המנוחה הייתה יקרה לו, קבע בית המשפט כי הדברים אלה אינם מתיחסים עם הראיות שהוצעו לו ועם דבריו של המערער עצמו, שלפיהם בין המנוחה לאחיו חיליל התגלו סכsonian שבמסגרתו לא רצה חיליל לחפש לה את אשורת השהייה בישראל משום שלא שילמה את החשמל שלה. בנוסף נקבע כי המערער לא נתן הסבר המניח את הדעת לשאלת מודיע חדס כי גנבים הם שוחחים מחוץ לבית אביו ביום היעלמות המנוחה; אף לא לסתירה בין אמרתו שלפיה ביום היעלמותה של המנוחה היה זה תורו לשמור על אביו, לבן דבריו המאוחרים יותר במטרה שבhem התכחש לכך. בעדותו בבית המשפט הוסיף המערער וטען כי איתר את גופת המנוחה הודות לאיכון טלפוןו של המנוחה; ואולם בית המשפט דחה את גורסתו ביחס לכך, תוך שקבע שהמעערער לא הסביר כיצד ידע את איכון הטלפון של המנוחה; ואם אכן איכון, לא הבהיר כיצד ידע המערער לאתר את מיקומה הספציפי והנדיח של הגופה באזורי הרחוב שגילה האיכון.

בנוסף, ביחס לעדות המערער שלפיה בלילה שקדם למעצרו הוא מצא את המנוחה והחליט להביאה לקבורה, ואולם משום שהיא הייתה כבודה מדי ניסה לבתרה על מנת להכנסה לרכבו – קבע בית המשפט כי גורסתו עומדת בסתריה לדברים שאמר בامرתו הראשונה שלפיהם מצא את הגוף עוד ביום 21.4.2013 והחזקקה ברכבו משך ארבעה ימים, וכן כי ההסבר שלפיו חתר את הגוף משום שהיאmdi מופרkJ; המערער הכחיש ששאל את הרישיש, בעדותו של האחرون: "מה הייתה אם אשתו של אבא שלך הייתה שוכבת עם גברים אחרים?" אך בית המשפט העדיף את עדותו של הרישיש; ובdomה לכך בירך בית המשפט את דבריו סgal שלפיהם המערער אמר כי המנוחה גנבה את כספו של האב, ודחה את הטענות המערער ביחס לכך.

בית המשפט קבע עוד כי בняgod לרושם שניסה המערער לייצר שלפיו היה "מסתול" בעת חקירותו הראשונה, צפיה בחקירה מגלה כי המערער דבר בצרפתית, וכי תכליתה היחידה של טענה זו היא ניסיון להתחזק עם הראיות הנسبטיביות שיש בהן כדי להוכיח את אשמו. בהקשר זה יouter כי המערער טען בעדותו שאיתר את גופת המנוחה בעת שהיא בהשפעת "טריפים", כאשר הריח ריח חזק ומזרק שהלך בעקבותיו עד שהגיע לגופה. לטענתו, המראה שבו נתקל היה מזעע וקשה, ומושם שלא ידע מה לעשות בגופה החיליט לפניו מהמקום על מנת לקבור אותה, ואולם זו הייתה כבודה ולפיכך נאלץ לגרור אותה, ובליית ברירה חתר אותה על מנת להכנסה לרכבו. עוד לטענת המערער, הוא לא התקשר לאחיו ממשום שהוא "מסתול" באותה עת ולא עיכל את הטרואמה שאחזה בו לנוכח המראה של המנוחה, וכן ממשום שלא היה מכשיר טלפון באמצעותו.

בית המשפט הוסיף וקבע שהניסיונות הרבות בעדותו של המערער בנוגע למציאת גופת המנוחה ולביתו, אין מקור בבלבול כי אם באי אמירתאמת. בהתייחס לשקרים ולמעבר קבע בית המשפט כי צירוף המקרים שבמסגרתו

נמצאה גופת המנוחה ברכבו של המערער כשהיא בתוך שקים וכשלילה סימני חירכה, בacz"ר ממצא הגוף במקומו נידח, מצביים יכולים על כך שהמבער והשקיים נועדו לגופה והדבר מלמד על תכונן מראש לרצוח את המנוחה ולהעלים אותה. בנוסף נקבע כי יכולתו של המערער לתאר את הדקירות שביצע במנוחה היא בבחינת ידיעת פרטיהם מוכמנים.

10. חוות דעת המומחים: מטעם המכון לרפואה משפטית העיד ד"ר ק' זיצב (להלן: ד"ר זיצב), ומטעם המערער העידה ד"ר ד' קטאניק (להלן: ד"ר קטאניק), כאשר ד"ר זיצב הוא שביצע את הנטיחה וד"ר קטאניק נכחה במהלך. ד"ר זיצב ציין בחוות דעתו כי גופת המנוחה התקבלה במצב של ריקבון מתקדם, כאשר בצוואר המנוחה נמצא פצע חתך באורך של 11 סנטימטרים, וכן פצע חתך בווריד הג'וגולרי משמאלי ובשריר הסטרנו-קליאדו-מסטואיד (שריר המצעי בצד הצעואר ותפקידי לסובב ולכופף את הראש, ע"ב'). עוד נמצאו סימני חירכה בגבו וגבפיים; ופציעי חתך במותן, בطن משמאלי ובעכוז, שנבען כי נגרמו קרוב לוודאי לאחר המוות באמצעות חוץ מושחז דוגמת להב של סכין. לנוכח ריקבון הגוף, ציין ד"ר זיצב שלא ניתן לקבוע את סיבת המוות ברמת הוודאות הרציפה, ואולם קבוע כי לא ניתן לשלוול שהמוות נגרם כתוצאה מהחתקה בווריד הג'וגולרי ומואבדן דם. יתר על כן, לשיטת ד"ר זיצב, מסקנה זו שלפיה החתקה בווריד הוא גורם המוות היא המסתברת ביותר, וזאת כאשר לא ניתן שהמנוחה נפטרה כתוצאה מהתיישבות, שעיה שהנדק האנטומי והמורפולוגי היחיד שנמצא בזמן הנטיחה הוא קרוב יותר לגופה, אישרה כי שטח הניתוח בצוואר היה קטן בשל מצב הריקבון המתקדם שבו הייתה נתונה הגוף והיות האיברים נפוחים. מכל מקום, לטענתה לו הייתה פגיעה בווריד הג'וגולרי ניתן היה לראותה בצילום, ואולם צילום זה לא נעשה. עוד נטען בהקשר זה כי לא ניתן לסמן על עדותו של ד"ר זיצב מפני שהנטיחה לא תועדה בזמןאמת כי אם אך בחוות דעת שנערכה מאוחר יותר.

ד"ר קטאניק חוות דעתה ודוח הנטיחה שערכה הוגשו מטעם ההגנה, העידה כי בעת שצפתה בנטיחת הגוף לא ראתה כל חתך בווריד הג'וגולרי, וזאת אף על פי שעמדה בסמוך לד"ר זיצב שניתח. עם זאת ד"ר קטאניק ציינה כי כאשר ד"ר זיצב בדק את הווריד הג'וגולרי הוא היה קרוב יותר לגופה, ואישרה כי שטח הניתוח בצוואר היה קטן בשל מצב הריקבון המתקדם שבו הייתה נתונה הגוף והיות האיברים נפוחים. ככל טען, צילום לא מראה תמונה אמיתית של הג'וגולרי ניתן היה לראותה בצילום, ואולם צילום זה לא נעשה. עוד ניתן בהקשר זה כי לא ניתן לעדותו של ד"ר זיצב מפני שהנטיחה לא תועדה בזמןאמת כי אם אך בחוות דעת שנערכה מאוחר יותר.

ד"ר זיצב השיב בעדותו כי בעת שבדק את הווריד הג'וגולרי עמדו ד"ר קטאניק במרחך של בין מטר למטר וחצי ממנו ומשכך נראה לא ראתה את החתקה; והסביר כי לא צילם אותו משום ש查明ב הריקבון שינה את הגון והצבע של הרקמות, ובמצב דברים זה הוא לא בטוח שניתן לראות את החתקה בצילום. ככל, טען, צילום לא מראה תמונה אמיתית של ממצא הנטיחה אפילו כאשר הגוף "טריה", וברוי כי במצב של ריקבון הדברים מיטשטשים, ומשום כך לא צילם.

לאחר עיון בחוות הדעת ודוחות הנטיחה של המומחים ולמשמעותם, העדייף בית המשפט המחויז את חוות הדעת של ד"ר זיצב בהתייחס לחתקה בווריד הג'וגולרי, וזאת ממשום שהאחרון העיד כי ראה באופן פוזיטיבי את החתקה בעת שניתח גופת המנוחה, בעוד שעדותה של ד"ר קטאניק הייתה נגטיבית, ומשכך חלה יוטר. בית המשפטקבע כי החתקה תועדת בחוות הדעת המקדמת ביותר שהוגשה, ואין כל ראייה לכך שהיא תיועוד אחר שקדם לחווות הדעת שבו לא נרשם דבר הימצאותו של החתקה בווריד. בנוסף מצא בית המשפט לאמצץ את דעתו של ד"ר זיצב שלפיה האפשרות שמותה של המנוחה נגרם כתוצאה מהחתקה בווריד הג'וגולרי היא הסבירה ביותר, וזאת אשר כל אפשרות אחרת אינה מעוגנת בחומר הראיות.

11. עדויות בני משפחת המערער: בבית המשפט העידו אחיו של המערער – יונס, מוחמד, חיל, סלאח וסלמאן, ועדויותיהם הציבו על מתח וחיכוכים ששררו בין המנוחה לבין המערער ואחיו, כאשר בית המשפט קבע כי יתרן שמדובר בעניין כספי – קצבת הביטוח הלאומי של האב; יכול שענינים באיש שביעות רצונם של האחים מטיפול המנוחה באביהם. מכל מקום אין חולק כי מתייחסות היהתה בין הצדדים; ויצוין בהקשר זה כי מעדיות האחים עולות כי המערער ניתק למנוחה את החשמל בעקבות ויכוח בין הצדדים.

12. עדויות משפחת המנוחה: אין אחיה של המנוחה מוחמד סלאח דMRI (להלן: מוחמד סלאח), והן אחותה אימאן גזאי העידו כי בין המנוחה לחיליל שרו מתחים. מוחמד סלאח העיד כי בחודשים וחצי לפני שנמצאה גופתה, בעת שהמנוחה והאב שבו מביקור בביתו של מוחמד סלאח בTEL כרם, גילתה המנוחה שנגנבו ממנה כספים. עוד העיד מוחמד סלאח כי בחודש וחצי לאחר מכן התקשרה אליו המנוחה ומספרה שחיליל תקף אותה משום כספים שהוא מקבלת מביתו לאומי, תוך שנאמר לה כי עליה לעזוב את כסיפה ולגור עם משפחתה בTEL כרם; אף אם חששה שהיא נתונם בסכנה, סירבה המנוחה לעזוב את האב בהיותו חולה. עוד העיד מוחמד סלאח כי בבוקר ה-21.4.2013 צלצלו חיליל ומוחמד, אחיו של המערער, ליאסר, אח נוסף של המנוחה, ודיווחו על היעלמותה. יאסר בתגובה צלצל לבנו של מוחמד ואמר שהמנוחה אינה יצאת מהבית בלבד, ושאם היא לא תימצא בתוך 24 שעות ממשען שנרצחה.

13. טענות בדבר מחדלי חקירה: בא-כוח המערער העלה טענות שונות שענין מחדלי חקירה, ובهن כי היה על המשיבה לעורך מחקרי תקשורת שבחרנו בין היתר מודיע מכשיר הטלפון הנידי של המנוחה היה פעיל ביום 22.4.2013 – ולראיה נקלטה בו שיחה ממיכשו של מוחמד; כי לערער לא נערכה בדיקת סמים שתבחן את מצבו בחקירה הראשונה ובשחזור; כי בזירה ה"טופית" לא נמצא דמה של המנוחה; כי הבאת הגופה למבחן לרפואה משפטי אר בשעה 15:00 פגעה הן ביכולת לקבוע את שעת המוות והן באיכות הנטיחה; וכן כי לא נבדקו מבער הגז והסיכון שנמצאו ברכב.

בבית המשפט קבע כי לא די בטענות על מנת לעורר ספק סביר באשמו של המערער. בין היתר נקבע כי העובדה שהתקבלה שיחה במכשיר הטלפון של המנוחה אינה מלמדת כי דווקא היא השתמשה בו; כי התנהגוותו של המערער בשעה שנתפס הייתה רצינית וכך גם העובדה שהודה באופן חלק בجرائم מוותה של המנוחה; כי לא הייתה כל אינדיקטיה שחייבת את המשטרה לעורך לו בדיקה לגילוי סמים, ומכל מקום הוא נלקח לבדיקה פסיכיאטרית ונמצא כשיר לעמוד לדין; וכן קבע בית המשפט כי העובדה שלא נמצא דם בזירה שאליה הוביל המערער את החזקרים ושבה נמצא שרידים מהגופה אין בה כל רבota, שכן בהחלטת יתכן שהמתת המנוחה נעשתה במקום אחר מהזירה שבה הגופה נחרכה.

14. לנוכח מכלול הראיות קבע בית המשפט כי אשםתו של המערער ברצח המנוחה הוכחה מעבר לכל ספק סביר, וזאת לנוכח התקיימותם של כל יסודות עבירות הרצח: גרים מות, החלטה להמית, הכנה והיעדר קינטו. ביחס להכנה נקבע כי השימוש בסיכון והעובדה שנרכשו שקיים ומבער בסמוך למועד שבו נתפס המערער עם הגוף ברכבו, מלבדים על תכנון מוקדם להמית את המנוחה; וביחס להיעדר קינטו עמד בית המשפט על היעדר כל עדות מצד המערער ועל היעדר כל ראייה אחרת לכך שלהמתת המנוחה קדמה התגרות מצדה כלפי המערער. קשיים כאלה ואחרים שהמערער הצבע עליהם, אין בהם כדי לכרים באשנתו ברצח, בהיותה המסקנה היגיונית המתבקשת היחידה והיא מעוגנת במאגר של ראיות נסיבתיות.

15. ביום 24.3.2017 גזר בית המשפט את דין של המערער למאסר עולם, וכן השית עליו פיצוי בסך 76,000 ש"ח

לאחות המנוחה. זאת, תוך שהפחית מסכום הפיizio שקבע בסעיף 77(א) לחוק העונשין סכום של 180,000 ש"ח לשנת למשחת המנוחה, לדברי אהותה, במסגרת הסכם שנחתם בין המשפטות.

הטענות בערעור

16. המערער קובל הן נגד ההרשעה והן נגד גזר הדין, ובמסגרתו על רכיב הפיizio שהושת עליו. בטיעונו בכתב ובעל-פה גורס המערער שהמ屍נה לא עדמה בנטול להוכחת אשמתו מעבר לספק סביר, שעה שהתבessa אר על ראיות נסיבותיות הן ביחס לกรรมת המוות; הן ביחס להחלטה להמית והן ביחס להכנה; ובמיוחד כשנדברים מרכזים בפרשה, ובهم סיבת המוות, המקום שבו אירע והמניע – נותרו בלתי פתורים.

בין היתר קובל המערער על כך שבית המשפט ביכר את עדותו של ד"ר זייצב על פני עדותה של ד"ר קטאניק בኒוק שעדיפה חוות דעת פוזיטיבית על נתיבית, וזאת אף שד"ר זייצב ניתח את הגוף כאשר ידע הן כיצד אורתה והן את זהות החסוד; אף שבמהלך הנטיחה לא ערך ד"ר זייצב כל רישום והדוח נכתב על ידו מאוחר יותר – וזאת בניגוד לד"ר קטאניק שתיעדה את הממצאים בזמןאמת; ואף שבעת הנטיחה לא הראה ד"ר זייצב לד"ר קטאניק את החתק בוריד הגוגלארי, ולא תיעד אותו. עוד נטען כי הנטיחה נערכה רק ביום 28.4.2013 חרף העובדה שהגוף הובאה למקום לרפואה משפטית עוד ביום 25.4.2013; וכי בגין דגון המקנן לא בוצעה בגופת המנוחה בדיקת CT גוף שיכולה הייתה להצביע על קיומו של חתך בוריד הגוגלארי.

המערער מפנה את טיעונו גם כלפי מחדלי חקירה שאירעו לשיטתו. חלקם, טוען, נוגעים לממצאי בית המשפט בדבר המנייע שהוביל לרצח המנוחה. כך בין היתר טוען המערער שלא היה מקום לקבל את אמרתו של הרישיש שעה שמדובר בחיל בשירות חובה ללא כל ניסיון והכשרה; כי עדותו של סגל אינה מהימנה באשר היא כוללת תיאורים שלכאורה אמר לו המערער שאינם הולמים את יכולותיו הורבליות הדלות, ושתוקנה לאחר שהחל משפטו של המערער, תוך ששונתה השפה "וכנראה גם התוכן", וכאשר על הדוח שכתב הוטל חיסין שבית המשפט לא התיר להסרה. עוד טוען המערער כי הגרסאות שמסרו אחיו של המערער במשפטה ובבית המשפט היו שקריות ומתחאות, כאשר במקודם הסכוס עם המנוחה ניצב בכלל האח חיליל, שהתנגד לחדר למנהча את אישור השהייה שלו בישראל; נתק לאב ולמנוחה את החשמל משסבך שהמנוחה לא שילמה את חשבונותיה; והוא את המנוחה. בהקשר זה טוען המערער שלא ניתן מענה לשאלת מדוע בני משפחתו היו ערים בשעתليل מאוחרת ביום 21.4.2017, בעת שנעלמה המנוחה, ומדוע חיפשו אותה דוקא אז. בנוסף שבמערער על טענותיו מבית המשפט המחויז, ובهن שלא נבדק אם הסיכון שנמצא ברכבו של המערער היא שגרמה לפצעי המנוחה; לא נבדקה תקינות המבער שנמצא ברכב, ואם נעשה בו שימוש; גופת המנוחה נותרה בתא המתען עד השעה 15:00, דבר שפגע ביכולת לקבוע את מועד המוות וכן באיכות הנטיחה; לא הוצג מחקרי תקשורת פרט ליפורוט שיחות הטלפון של המנוחה והאחים, וזאת אף שביום 22.4.2013, למללה מימהה לאחר הייעלמותה של המנוחה, נכנסה שיחת טלפון מהBroker של האח מוחמד למכשור הסלולארי של המנוחה שנמשכה 159 דקות; ולא נערכה לו בדיקת סמים למרות התנגדותו התמורה. בהקשר זה טוען כי חרף היותו של המערער כשיר לעמוד לדין, נדרש היה לתת להודאותיו משקל הנגזר מכך שהוא סובל מבעיות נפשיות שבעיטין לא הבין את הסיטואציה שבה הוא נתון.

קביעות נוספת של בית המשפט המחויז שהמערער מושג עליו אין ידיעתו בדבר פרטיים מוכנים וכן ה"הכנה" שנקבע כי ערך קודם למעשה. בהתייחס לפרטים המוכנים טוען המערער כי הודה שחתך את גופת המנוחה באזור

הבטן מאחר שלא הצלח להכנסה לתא המטען של הרכב, ואולם בכך בלבד אין כדי ללמד על ידיעתו בדבר "פרטים מוכנים", ובמיוחד משלא סיפר בחקירותו על חתכים בצוואר ובעכוז שהתגלו בנתיחה. המערער מדגש כי לא הודה שדקר את המנוחה כי אם השיב "אולי כן אולי לא", וכן "אני אומר לך שאין לי זכר אם ذكرתי אותה". בונגע ל"הכנה" נתען כי לא יתכן שהקים ומבער שנרכשו לאחר מעשה יהוו "הכנה". יצוין עוד כי המערער טוען שלא הוכח היuder קינטוור מצד המנוחה.

17. בצד דברים אלה שב המערער טוען כי רכבו ניצב ליד ביתו מיום היעלמותה של המנוחה ועד לערב שבו מצא את גופתה; כי הטלפון הנידי של המנוחה שאוכן ליד ערד לא נמצא ברשות המערער בעת מעצרו, כמו גם מכשירו שלו; וכי הוא סובל מבועה כרונית בעינו שמקשה אליו להימצא במקומות מוארים ומשכך מרבית התנהלותו נעשית בעברבים בלבדות. לשיטת המערער, התנהגותו התמורה לאורך כל הדרך אינה מאפיינת אדם שנמלט מעשה רצח שביצע, ואין לבסם עליה את הרשותו.

lgשת המערער, לנוכח התנהגותו המזורה שהתבטטה בין היתר בבחירה לבתר את הגוף ולשאתה ברכבו, בצירוף היעדר קביעה ביחס למועד וסיבת המוות וכן לנוכח קיומם של מחדלי חקירה, לא ניתן לקבוע שישות עבירות הרצח הוכחו; יש לקבל את גרסתו שלפיה רק מצא את הגוף וביתר אותה, אך לא הביא למותה של המנוחה.

18. בנוסף, כפי שצין לעיל, המערער משים לא רק על ההרשעה כי אם גם על הפיצוי שהושת בסוגרת גזר הדין. כאמור, בפסקת הפיצוי התחשב בית המשפט בהסכם שנחתם בין המשפחות. המערער מבאר כי מדובר בשני הסכמי "עטווה" ו"סולחה" שנחתמו בין משפחת המנוחה, כאשר לטענתו בית המשפט פסק פיצוי ביתר. המערער טוען כי למשפחה המנוחה והעבורי בסוגרת ההסכם 40,000 דינר ירדני שסטוקם ביום העברתם היה כ-220,000 ש"ח, ואולם בית המשפט בפסקתו הסתמן על הودעה מאת אחות המנוחה שלפיה שולמו 180,000 ש"ח בלבד. המערער טוען בראש ובראשונה כי משפטו כבר שלימה למשפחה המנוחה, ומשכך לא נדרש להשיט עליו סכום נוספת; ולהלופין גורס שיש להקל בסכום הפיצוי שנפסק נגדו ולקיים מהסכם המקסימלי הקבוע בחוק העונשין את הסכום ששולם - 220,000 ש"ח – ולא כפי שנקבע.

טייעון המשיבה

19. המשיבה מצהה סומכת ידיה על פסק דיןו של בית המשפט המקורי, וטענת כי די בנסיבות שקבע על מנת לבסס היטבת את הרשותו של המערער ברצח. לטענת המשיבה, מכלול הראיות שפורטו לעיל הקשורות את המערער למעשה, ובهن מציאת הגוף כשהיא מבותרת ומוסתרת בשקים ברכבו של המערער, חמישה ימים לאחר שנודע דברי היעדרותה; תפיסת מעבר וסיכון ברכב; יכולת המערער להוביל את החוקרים למקום נידח ומרוחק שבו מצויים שרדי הגוף – בצירוף גרסאותיו השונות של המערער – אינם מותרים מקום לספק כי המערער הוא שרצח את המנוחה. המשיבה מוסיפה כי היסוד הנפשי הדרוש להרשעה בעבירות הרצח הוכח בעניינו של המערער, וזאת בין היתר משום החתכים הרבים שנמצאו על גופת המנוחה שדרשו חוץ מושחז לביצועם, המלמדים הן על קיומם היסודי הפיזי של הכוונה להמית, וזאת ממשום אורכם, עומקם ומיקומם על גופת המשיבה; וכן שעיה שנעדדים כל גרסה או סמנמים חזיכונים שיעידו על "נכחות תמייה" של המערער עם גופת המנוחה. אשר לקינטוור טוען כי כפי שנקבע זה מכבר בפסקה, אם אין הנאשם מציג ראייה כלשהי לקיומו האפשרי של קינטוור – דבר שהמעערער לא עשה בעניינו – יצאת הتبיעה ידי חובתה בהבאת הראיות לجرائم המוות.

באשר לטענות המערער שלפיהן לא הכוח קיומו של מניע מצדו לביצוע המעשימים, משיבה המשיבה כי אף שמניע אינו מהו חילק מיסודות העבירה ונitin בהיעדרו להרשיע נאים; התבטאותו של המערער, ובין היתר דבריו שלפיהן המנוחה קיימה קשרים עם גברים אחרים ונטלה את כספי האב, מלמדות על הלך רוחו ומחשבתו. בהקשר זה בקשה המשיבה לדוחות את טענותו של המערער בדבר מהימנות המסמכ שכתב סgal, וזאת לנוכח הסבריו של סgal בבית המשפט שלו ניסח את דבריו של המערער אך לא שינוי מתוכנם, ומשום שמדובר ממקום דבריו אלו מתיחסים עם אמירות אחרות של המערער ביחס לשיחות עם המנוחה בענייני כספים.

על מנת המשיבה יש לדוחות גם את טענותו של המערער כי חלק מהחו היה מניע לרצוח את המנוחה. זאת משום שאף אם יתכן שלמערער היו שותפים ל谋שה, אין באפשרות תיאורית זו כדי לגורע ממאגר הריאות המציבע על מעורבותו הספציפית של המערער במעשה הרצח; ומכל מקום מדובר כאמור באפשרות ערטילאית שלא נמצא לה בסיס בחומר הריאות. בהקשר זה מצינית המשיבה כי אין כל ממשות לנตอน שלפיה התקבלה שיחה במקשירה הסולוארי של המנוחה לעלה מימה לאחר היעלמותה, וזאת מאחר שאין בכך כדי ללמד שהמנוחה הייתה בחיים בעת קליטת השיחה, ומשום שאין כל מניעה שהשיחה התקבלה בהיעדרה.

ביחס לטענות המערער בדבר חווות הדעת הפטולוגיות מדגישה המשיבה כי מצוי הנטיחה מעדים בבירור כי המנוחה מתה מות שאינו טבעי וכי התזה שהעלטה ההגנה שלפיה מותה של המנוחה נגרם כתוצאה מהתייששות או מחנק, נדחתה; וזאת תוך שלא ניתן היה לשולב כי המות נגרם בעקבות חתק בויריד הגיגולאי, ומשבית המשפט אישץ את חווות דעתו של ד"ר זיצב לעניין זה בהיעדר הסבר חלופי אחר. בנוסף מבヒירה המשיבה כי גם שסיבת המוות אינה ידועה בוודאות, הרי שמדובר הממצאים על גופת המנוחה, ובכללם חתק בצוואר באורך של כ-11 ס"מ; חתק בעכוז באורך של 16 ס"מ ובעומק של 8 ס"מ וכן חתכים נוספים - אינם מעלים ספק כי המנוחה הומתה באופן מכונן.

כזכור, המערער הציבע גם על מחדלי חקירה שאירעו לשיטתו, ואולם המשיבה עומדת על כך שלא רק שאין בהם כדי לעורר ספק סביר במסקנה שהמערער רצח את המנוחה, אלא שחלקם כלל אינם מחדלים לטענת המערער; והיא מסתמכת בעניין זה על קביעות בית המשפט המחויז. כך למשל ביחס לטענת המערער שלא נרכחה לו בדיקה לגילוי סמים עם מעצרו, נטען כי התנהגותו של המערער בחקרתו הראשונה לא העלתה כל אינדייקציה שהחיבה את המשטרה לעורר לו בדיקה מעין זו, ומכל מקום הפעם הראשונה שבה העלה את טענתו הייתה חדש וחצי לאחר החקירה הראשונה. ביחס לטענה בדבר בדיקת ה-CT ציינהyat באת-כוח המשיבה בדיון כי בניגוד לנטען, לא היה בשנת 2013 נוהל שחיב בבדיקה ממין זה, ואף לא היה מכשיר CT במכון לרפואה משפטית; ואולם חרב כך במרקחה הנדון נערכה בדיקת CT מלאה בבית חולים אסף הרופא. מכל מקום נטען כי טענה זו מועלית לראשותה בערעור וד"ר זיצב לא נשאל ביחס אליה; וכן או אחרת אין בבדיקה צו כדי לשנות מקביעתו של בית המשפט המחויז, שלפיה סיבת המוות לא התרברה בוודאות. אשר לסיכון והמעבר שנתפסו ברוכב ולטענה כי נדרש היה לבחנים, חזרת המשיבה על קביעת בית המשפט כי המסקנה שהמערער רצח את המנוחה היא האפשרות היחידה המתחייבת; ובקייםם של מחדלי חקירה כשלעצמם אין כדי להוביל לזכוכו.

דין והכרעה

20. בפתח הדיון אקדמי ואומר כי הגעתו לכל מסקנה שדין העreau להידחות, וכך יצא לחברי להורות. אכן, הרשותו של המערער ברכח המנוחה נסמכה על מאגר של ראיות נסיבותיות, ואולם היעדרן של ראיות ישירות אינם מניע

מזהונות, ראייה נסיבתית היא חלק מפסיפס אשר רק התבוננות אינטגרטיבית בכל חלקו משלימה את התמונה העובדתית לכדי מסכת שלמה וקוהרנטית. לעיתים קשה לבודד כל חוליה מתחרף הראיות, אך גם אין כל צורך בכך, אלא יש לבחון את הדברים בראייה כולה ומקיפה" (שם, בפסקה 57).

21. משום החשש מפני טעות אפשרית בשלב הסקת המسكنות מהרaira הנسبטיבית לעובדה הטעונה הוכחה, ומפני החשש הטבוע בשימוש בכל ראייה, נסיבטיבית או ישירה, פן תھא שקרית, השתרש בפסקה מבחן "תלת שלבי" למקרים שבhem הרשעה מבוססת על ראיות נסיבטיביות גרידא (ענין שחימה, פסקה 41; מדינת ישראל י' קרייאף, פסקה 97 לחווות דעתו של השופט י' סולברג (21.1.2015); ענין בן שלוש, עמ' 587; י' חייב נ' מדינת ישראל, פסקאות 37-39 לחווות דעתו של השופט ס' ג'ובראן (18.2.2014)). על פי המבחן שהთווותה הפסיכיקה, בשלב הראISON על בית המשפט לבחון כל ראייה נסיבטיבית בפני עצמה ולקבוע אם יש בה כדי לבסס ממצא עובדתי מסוים, תוך הערכת עצמתה ומהימנותה. בשלב השני בית המשפט בוחן אם מסכת הראיות כוללה מקיימת מסקנה לאירוע בדבר אשמו של הנאשם, וזאת בין היתר בהתבסס על ניסיון החיים, היגיון ושכלו ISR. בשלב השלישי עובר הנintel לנאים להציג הסבר חלופי העולה בקינה אחד עם המארג הראייתי, שיש בו כדי לשולב את ההנחה המפלילה העומדת לחובתו ולעורר ספק סביר בדבר אשמו, כאשר "אין די בהסביר תיאורתי דחוק שאינו מתאפשר על הדעת, ובפרט זהה אשר אינו מתייחס למכלול הראיות המתברר כי אם תוקף כל ראייה נסיבטיבית בפני עצמה" (ענין שחימה, פסקה 41). עם זאת, אין באמור כדי לשנות מהכלל הבסיסי שלפיו הנintel להוכיח את אשמו של הנאשם רובץ על המדינה, ועל בית המשפט להידרש בעצם לאפשרות קיום של הסברים חלופיים בעלי פוטנציאל מצהה, אף אם הנאשם איננו מציע הסבר המתישב עם חפותו (5) (221, פסקה 9 (2002)). לאחר הצבת החלופות השונות זו מול זו, נדרש בית המשפט להכריע אם הנאשם אשם במיחס לו היא המسكنה ההגונית היחידה, והוא מוכחת מעבר לכל ספק סביר (ענין קרייאף, פסקה 125).

מן הכלל אל הפרט

22. המערער טוען כי אין די בראיות שהציגה המשיבה על מנת להרשיעו, וטענותיו מופנוות כלפי כל אחד משלושת השלבים שנמננו לעיל, אף שייאמר שהוא אינו מבחין בהם. כפי שכבר צוין ולאחר עיון עמוק בחומרים שהונחו לפניו, התרשםויה כהתרשומות של בית המשפט המוחז, ולפיה הראיות הנסיבתיות שעמדו בבסיס הרשות המערער – שעיקרן תפיסתו של המערער עם גופת המנוחה בתא המתען של רכבו, ניסיונו להימלט מן המקומ, העובדה שהודה באחת מגרסאותויה בהמתת המנוחה, שחזרו את המקום הנידח שבו נמצא הגוף ואף אוטרו בה שרידיה, והעובדה שהמעערער קשר עצמו לפגיעה בגופת המנוחה ולכלים שנמצאו ברכב ומתיישבים עם הפגיעה, ובנוסף לכך ריבוי גרסאותיו והשינויים חלק בהן – מובילים ככלם למסקנה הגיונית וסבירה אחת בלבד, והוא שהמעערער רצח את המנוחה ולאחר מכן ביתר את

23. כפי שהובאה, בשלב הראשון יש לבחון בנפרד את הראיות שבמחלוקת ולראות אם יש בכל אחת מהן כדי להצביע על אשמתו של המערער כמו שרצה את המנוחה. המערער קיבל כזכור על כך שבית המשפט המחויז ביכר את חווית דעתו של ד"ר זי'צבר בדבר החתר בויריד הג'וגולארי, על פני זו של ד"ר קטאניק שלא ראתה חתר כזה, וזאת ממשום שד"ר זי'צבר לא הפנה את תשומת לבה של ד"ר קטאניק לחתר שמצא בויריד הג'וגולארי; משום שלא תיעד את הממצא בזמן אמת; וממשום שדווח הנטיחה נכתב רק לאחר מכן. קודם שאותה לדברים לגופם, אני רואה להעיר כי אכן היה עלי ד"ר זי'צבר להצביע בפני ד"ר קטאניק על החתר בויריד בעת שזיהה אותו, והדבר נכון יותר שאת לנוכח קשיי הצלום שעלהם הצביע ד"ר זי'צבר, שמקורות במצב שבו הייתה נתונה הגוףה. הדעת אינה נוכה מהתנהלות זו, כאשר מצופה מרופא שמבצע את נתיחת הגוףה להראות לנציגה מטעם הסניגוריה הנוכחית במעמד הנטיחה את הממצאים שהוא מגלה, ובמיוחד שעה שהיא ניצבת במרקח ממה מהרופא המנתה. עם זאת, תמיית דעתים אני עם בית המשפט המחויז כי אין בכך כדי להוביל לדוחית ממצאו של ד"ר זי'צבר באשר לחתר בויריד. חוות דעתו של ד"ר זי'צבר הייתה זהירה משוכין בה כי משום ריקבון הגוףה הוא מתקשה לקבוע בוודאות כי המות גרם כתוצאה מהחתר בויריד הג'וגולארי, אך שנדמה כי זו המסקנה המסתברת הייחידה; ובמיוחד כאשר לאפשרויות שהעלטה ההגנה, שלפיהן המנוחה מתה כתוצאה מחנק או התיבשות, לא נמצא כל ראיות בנטיחה והן נשלו בידי ד"ר זי'צבר מכל וכל. לנוכח דברים אלה סבורתני כי בית המשפט המחויז כי אף שלא ניתן לקבוע בוודאות מוחלטת כי סיבת המות היא החתר בויריד הג'וגולארי, יש בקיומה של אפשרות זו להוות ראייה נסיבתית המצביעת ליתר הראיות הניסיוניות. עוד יזכיר בהקשר זה כי מקובלת עלי עמדת המשיבה שתתקבל על דעת בית המשפט המחויז, שלפיה גופת המנוחה עברה את כלל הבדיקות שנדרשו; ומכל מקום המערער לא הראה כיצד היה בבדיקה נוספת נושא מהמסקנה שלו היגיע בית המשפט שלפיה לא ניתן לקבוע את סיבת מותה של המנוחה בוודאות.

24. לא מצאתי גם שיש להתערב בקביעות בית המשפט המחויז ביחס לעדותו של הריש. כזכור, לערכאה הדינונית יתרון מובנה בבחינותם של ממצאי עובדה ומהימנות, בהיותה מי שמתארשת באופן בלתי אמצעי מן העדים, התנהגותם ושפט גופם, ומשהיא זו שצוללת לנכסי הראיות והמסמכים שהוגשו לה (ראו, מני ריבים: ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (3.9.2009); ע"פ 2103/07 הורוביץ נ' מדינת ישראל, פסקה 27 (31.12.2008); ע"פ 1523/05 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 63 (2.3.2006)). בכך הדבר שכאשר מדובר בראיות נסיבתיות יכול שערצת הערעור תמצא מקום להתערב יותר, מן הטעם שהמדובר בבדיקה הסקת המסקנות מהממצאים העובדיים ולא בממצאים העובدة ומהימנות עצםם (ראו, בין היתר: ע"פ 6294/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 88 (20.2.2014); סgal נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (11.6.2012)); ואולם עתה עסקינו בשלב הראשון של המבחן שורטט לעיל, שבו אמתה המידה להתערבות תיוותר מצומצמת. ביאר זאת השופט צ' זילברטל באחת הפרשנות:

"גדר התערובתה של ערכאה הערעור בהכרעת דינה של הערכאה המבררת משתנה על-פי השלב שבו אנו מצאים ב"מבחן התלת-שלבי" – בעוד שערךת הערעור תהה, ככל, שלא להתערב בקביעות הערכאה הדינונית שנעשו במסגרת השלב הראשון, האפשרות להתערבותה במקריםים שנקבעו במסגרת השלב השני והשלישי תהא פחותה מצומצמת באופן ייחסי, וזאת במוגבלות הנסיבות שמסגרת הערעור מציבה (עניין חדוד, פסקה 76 חוות דעתו של השופט ס' ג'ובראן; עניין ייחיב, פסקה 40 חוות דעתו של השופט ס' ג'ובראן; סמלא נ' מדינת ישראל, פסקה 12 חוות דעת-שיל (18.7.2012); פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 88 (22.2.2014))" (עניין פחימה, בפסקה 43).

בית המשפט המחויז התרשם ממהימנותו של הריש, ולא מצאתי שיש בטענותיו של המערער – ובו הינו של

הרישי חיל צער המבצע את שירות החובה שלו – כדי לפגום בהתרומות זו. אכן, השיחה בין הרישי למערער הייתה קצרה, ועל פניו ניתן לתמונה אשר לבחירת המערער לומר דווקא לו "מה אתה היה עושה במצב זהה שאבא שלך חולה ואשתו במקומ לטפל בו שכבתם עם גברים אחרים?" ואולם אין זה בלתי מתקבל על הדעת כי בתום הולכת החוברים לזרה השלישית שבה נמצאו עקבות המנוחה, חש המערער צורך לומר דבר מה שעל לבו; ואני סבורה כי מדובר באחד מאותם מקרים חריגים שבהם יש להתערב במצבם מהימנות של בית המשפט המחויז. לעומת כן מזכיר יzion כי אף אם לא הייתה מחייבת את אמרתו של הרישי, לנוכח מכלול הראיות שנאספו נגד המערער, ומשמעותו מניע או מטרה לביצוע העבירה אינם בגדר היסודות הנדרשים להוכחתה (וראו בין היתר ב-ע"פ 6255/03 פלוני נ' מדינת ישראל, נח(3) 168, פסקה 38 (2004)), אין בכך כדי לעורר ספק סביר באשמו של המערער.

מאולם טעמים לא מצאתם גם שיש להתערב בקביעת בית המשפט ביחס לעודתו של סgal. בית המשפט שמע את סgal מעיד כי המערער אמר לו שהמנוחה גנבה את כספו ומצא את עדותו מהימנה, ובתווך כך את דבריו כי תוכנו של הדוח שתיעד את שיחתו עם המערער לא שונה. קביעת בית המשפט ביחס לסלג היא מצאה של מהימנות, ואין סיבה להתערב בה, ובמיוחד משמהערר לא היטיב להביא כל תימוכין לטענתו בדבר השינויים במסמך (והשווא: ד"ג 23/85 מדינת ישראל נ' טובול, מב(4) 309 (1988)).

25. המערער קובל גם נגד אימוץ דבריו בחקירה הראשונה שפורטו לעיל, תוך שהוא טוען כי היה נתון להשפעת סמים, שלא נבדקה. בית המשפט המחויז התייחס לטענה וקבע כמצאה עובדתי – וקביעתו מקובלת עלי – שהמערער דבר בהיגיון בעת שנטפס ובמהלך חקירותו; כי הלא מחשבתו, לרבות ניסיונו להימלט ממאמבטי הקמ"ג היה רצינלי, וכי הלה לא עורר כל חשד כי הוא בהשפעת סמים. ועוד יצוין כי המשhiba צינה – ובא כוח המערער לא טען אחרת – כי הטענה שלפיה היה המערער "מסטול" בעת שנטפס ונחקר הועלתה לראשונה חדש וחצי לאחר חקירותו, ללא שניתן כל הסבר לכך. גם בקביעה זו אין מקום להתערב.

עוד ביחס לאמרותיו, משיג המערער על קביעת בית המשפט כי הלו מעידות בין היתר על היכרותו עם פרטים מוכנים. המערער טוען כי לא הודה שדקר את המנוחה ואך השיב בונגעו לכך כי הוא אכן זוכר אם כן או לא, וכי החתק בבטנה נשקף מנתיקת הגוף ומשכך הודה המערער ביחס לכך איננה בבחינת פרט מוכמן. כשהלעצמי ספק עניין אם ניתן לראות בדבריו של המערער פרט מוכמן, שעה שהוא עצמוני חולק על כך שביבע חתכים בוגפת המנוחה והמחלוקת נוגעת לשאלת אם עשה כן קודם למותה או לאחריו. ואולם גם בהקשר זה אני סבורה שיש נפקות לכך לעניין התוצאה לנוכח מכלול הראיות האחרות נגד המערער (ראו לעניין פרטים מוכנים ב-ע"פ 846/10 בדי נ' מדינת ישראל, פסקה 97 (14.7.2014); וב-דנ"פ 4342/97 אל עbid נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(1) 796-795 (1998)).

26. ועתה, לאחר שניתן מענה להשגוויות של המערער ביחס לראיות, יש לפנות לשלב השני לבחון אם המארג הכלול שלhn מוביל לטענות כי אשמו של המערער היא מסקנה ההגונית היחידה שעולה מצירוף כל הראיות מעבר לספק סביר – והתשובה לכך היא חיובית. התמונה שנפרשה בפני בית המשפט המחויז על בסיס הראיות שהובאו בפני היא ככללו: ארבעה ימים לאחר שנודע דבר היעדרותה של המנוחה, כאשר אף לא אחד מהיו מעד כי ראה אותו בעת היעדרות נמצא המערער בסמוך לקמ"ג, כשרכבו מדייף ריח חזק ובמושב האחורי שק ובו גופתה המבורתת של המנוחה, וניסה להימלט מהמקום (ת/8). כשנשאל המערער על פשר הדבר שיב תחילת שהמדובר בעגל שגנב, ולאחר מכן הודה כי בתא המטען מצויה גופת אביו שנבנה ממנו כסף (ת/16, ת/16א').

במה שינה המערער את גרסאותיו מספר פעמים, כאשר בתחילת ציון כי נסע עם הגופה בתא המטען של הרכב במספר ימים בzeitigה כי תתעורר ואף נגע בה בסיכון על מנת לעוררה, ובהמשך תיאר כיצד הכניסה לשקים ושרף את בגדייה (ת/1); לאחר מכן, במהלךഴהו, טען כי בין השנים התגלו עימיות שבמהלכו היכא אותה עד שבשלב כלשהו חדלה מלהגביל, והואוסיף יותר וסביר שהוא עצמה לישנה ושב על גרטתו בדבר שימוש בסיכון על מנת שתתעורר, ולאחר מכן שם אותה בתא המטען (ת/2, ת/2א). כזכור, בשלב כלשהו אמר המערער להרשיש כי המנוחה קיימה לשיטתו קשרים עם גברים אחרים (ת/7), ואחיו של המנוחה ציון כי בין המנוחה למשפחה משפחתיות מתייחסות (ת/17). בהמשך, לאחר שנוצע בעורף דין, הבהיר המערער את גרסאותיו הקודמות ואמר כי איתר את המנוחה בעקבות איicon שנעשה לטלפון הסלולרי שלו לאחר שנעדרה, בעת שהיא בהשפט סמים; הואוסיף "זה נכון שRICTLY להעלים אותה לפחות לא יודע מה קרה בבדיקה" וכאשר נשאל אם ذكر אותה הדבר "אולי כן ואולי לא", והודה כי חתר אותה לפחות שהיא הייתה מתה משום שהייתה כבודה (ת/4). המערער הוביל את החוקרים למקומות מרוחק שהגעה מקרית אליו נדמית בלתי סבירה, שבו נמצאו תחתונים, קוווצות שיער שב簟ן ד.ב.א התואם את הפרופיל הגנטי של המנוחה, וביגוד חלקקו חרוך (ת/9, ת/18, ת/19). המערער לא הצליח ליתן כל הסבר להתנהגו, ובבדיקות פסיכיאטרית הוא נמצא כשיר לעמוד לדין. בנוסף, ברכבו של המערער נתפסו גם סיכון שעליו דמה של המנוחה (ת/18, ת/19), וכן מבער ובלון גז שנמצאו מתחת לגופת המנוחה ושנרכשו יומם קודם לכן (ת/13, ת/14, ת/22, ת/21). כמו כן, בניתוח הגוף קבוע המנוחה מטעם המכון לרפואה משפטית כי המסקנה המסתברת ביותר היא שהמנוחה מתה כתוצאה מחתן בצווארה (ת/15).

סיכום תמציתי זה של הריאות, במיוחד לנוכח המארג שהן יוצרות ייחודי, מוביל למסקנה כי המערער הוא שרץ את המנוחה. ויצוין כי השינויים בגרסאותו של המערער וסקריו אינם אפשריים ליתן בו אמון כלשהו, ובדין קבוע בית המשפט. כמו כן, כפי שיפורט להלן, לא נמצא הסבר סביר שהולל את אחוריותו של המערער.

27. כפי שצוין לעיל, במסגרת שלב השלישי יבחן קיומה של גרסה חלופית שיש בה כדי לעורר ספק סביר אמיתי, כאשר לא די באפשרות תיאורטית או דוחקה (ע"פ 4656/03 מירופולסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (1.12.2004)). המערער אינו מציע הסבר לכך, ואין די ב"ירוי לכל עבר" על מנת לעורר ספק סביר באשמו. כך למשל טוען המערער כי לא היה על בית המשפט לקבל את גרסאות אחיו, שלבניה טען בועלמא, ולא ביאר, כי הן מתואמות; והציג כי הגורם המשמעותי בסכוסר בין משפחותו למנוחה היה בכלל אחיו חיליל. ואולם המערער לא הציג כל תסritis שיש לו אחיזה בחומר הריאות שבמסגרתו מי אחיו הוא שעומד כאחורי הרצח. בה בעת, לא היהUPI המערער כל הסבר מניח את הדעת לאופן שבו איתר את גופת המנוחה, גם לא לסייעה שבגינה החליט לבתורה; ואין זאת אלא שלא עלה בידו כדי לערער את המסתה הריאית המשמעותי והאיתן שניצב נגדו. כך גם ביחס לgresת המערער, שלפי רכש את השקים והעביר לצרכי עבודתה ופריצות, שנדינית תלושה, שעה שגופת המנוחה נמצאה בשקים אלה, ומושגתו סימנים המעידים על חירقتה - שקיבלו חיזוק בדברי המערער עצמו בחקירתו הראשונה. בהקשר זה יזכיר כי אף אם אין לראות בריכישת השקים והעביר "הכנה" לרצח,ברי כי יש בכך כדי לסביר את המערער במעשה וראות בו כמי שבקש להיפטר מגופת המנוחה. זאת, במיוחד לנוכח סמיכות הזמן בין מועד רכישתם לבין תפיסת המערער כהגופת המנוחה ברכבו והיא מבורתת וחוכה. מכל מקום, זה מכבר נקבע כי "הכנה" אינה חייבת להתקיים במועד כלשהו לפני ביצועו של מעשה המתה, אלא יכולה לבוא לידי ביטוי בזמן לו, ואף להיבולע בתוכו כחלק בלתי נפרד ממנו" (ע"פ 4523/14 חיליל נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (20.1.2016); ע"פ 10082/04 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 32 (25.10.2006); ע"פ 4317/97 פוליאקוב נ' מדינת ישראל, נג (1) 289, פסקה 16 (1999)).

בדומה, גם אין לקבל את טענות המערער ביחס ליסוד הקינטור. כפי שטענה המדינה, ההלכה היא כי הנintel להוכיח

התקיימותו של יסוד זה מוטל, בדומה ליתר יסודות עבירות הרצח, על התביעה, ואולם "מטבע הדברים, קיומו של הקינטור הוא במידעתו הספציפית של הנאשם, ועל כן מחובטה של ההגנה לפחות להציג ראייה כלשהי, העשויה להצביע בכךון קיומו האפשרי של קינטור מבחינה סובייקטיבית ואובייקטיבית כאחד" (ע"פ 7392/06 אבו סאלח נ' מדינת ישראל, פסקה 56 (28.06.2010); ע"פ 153/85 כהן נ' מדינת ישראל, מא(4) 51, פסקה 4 (1987); עניין בן שלישי, פסקה 15). אין בדי המערער כל גרסה ביחס לקינטור מצד המנוחה, ויזכר שהמערער עצמו חזר בו מגרסתה קודמת שבה טען לעימות פיזי בין השניים.

יווער עוד כי לא מצאתי שיש בעובדה שהמכשירים הסלולריים של המערער והמנוחה לא נמצאו, כדי לומר דבר מה ביחס למעורבותו בפרשה; וכן גם מחדלי החקירה שעלהם הצביע המערער אינם מצדיקים הטעבות בהכרעת הדיון, שכן ככל שהוא הם אינם מעלים ولو חשש שהוא הגנתו של המערער, כפי שבצדק טענה המשיבה. כאמור, קיומו של מחדל חקירה כזה או אחר אין בו כשלעצמם, להביא לזכינו של הנאשם, ועל בית המשפט לבחון אםChrף המחדל הונחה תשתיית ראייתית מספקת להוכחת אשמו (ראו בין היתר: ע"פ 2286 גידנוב נ' מדינת ישראל, פסקה 35 (23.11.2015); ע"פ 1072/15 שנייס נ' מדינת ישראל, פסקה 35 (10.11.2015)). בעניינו אין ספק בדי כי הונחה תשתיית ראייתית מספקת ומובהקת להוכחת אשמו של המערער. כך למשל, הוגם שרואו היה לבדוק את הסכין שנמצאה ברכבו של המערער, אין הדבר מקיים חשש כי לא המערער הוא שגרם למותה של המנוחה וזאת לנוכח מכלול הראיות נגדו; וביחס לבדיקה הסמים שנטען לראשונה כחודש לאחר מעצרו של המערער כי נדרש היה לבצעה, לא מצאתי כי היה מקום לעורך לערוך בדיקה צזו משדייר לעניין והוא מודע לדברים שיוחסו לו.

28. לאחר דברים אלה, שוכנעתי מעבר לספק סביר כי המערער הוא שרצח את המנוחה. כלל יסודות העבירה הוכחו במקרה דנן, לא היה בידי המערער לבסס תרחיש עובדתי חלופי אפשרי, והראיות בכלל אף לא מותירות אפשרות של תרחיש כזה. בהתאם לפיצויו יצוין כי המערער לא צירף את אחות המנוחה כצד להליך, ובכך די כדי לדחות את ערעורו בעניין זה (ראו, מיני רבים: ע"פ 04/04 יאיר נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (11.09.2006); ע"פ 03/5225/03 חבאס נ' מדינת ישראל, נח(2) 25, פסקה 18 (2003)). מי שאמור לקבל את הפיצוי הוא בעל אינטנס שיר בתוצאת הליך שבו מערערים עליו, והיעדרו ממנו פגעה בזכות הטיעון שלו (ראו: ע"פ 14/1769 סועאד נ' מדינת ישראל, פסקה 53 (27.1.2007); רע"פ 9727/05 פלוני נ' מדינת ישראל, סב(2) 802, פסקה 16 (2007), והഫניות שם). לפיך, אף מטעם זה בלבד, אין עילה להטרבותנו בפיצויים שנפסקו לחובת המערער. לעומת זאת, הוכיחו יzion כי אף לגופו של עניין אני רואה להפחית מהפיצוי, שאינו גבוה בנסיבות המקירה; ובקשר זה יאמר כי אין מקום להטעurb בקביעתו העובדתית של בית המשפט המחויז' בדבר הסכם ששולם למשפחת המנוחה בסגירת הסכם, מה גם שטענה זו נתענה בعلמה וללא כל תימוכין.

29. סופו של דבר, יצא לחרבי לדחות את הערעור, ומשכך המערער ישא בעונש מאסר עולם והפיצוי לאחות המנוחה שגזר עליו בית המשפט המחויז'.

שوطה

השופט יי' דנציגר:

עמוד 16

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

אני מסכימן.

שפט

המשנה לנשיאה (בדימ') א' רובינשטיין:

לאחר העיון מצטרף אני לוחות דעתה של חברות השופטת ברון, לפיה אין להיעתר לערעור. הסניגור המלומד אמן ניסה לתקוף את הכרעת הדין מזוית אחדות במאז גдол לרקעיה, אך חוששתי שמאגר הראות - הנסיבות אמןם - גдол וצפוף כל כך שקשה מאוד להסבירו. בית המשפטינו יכול כל עיקר לעצום עיניו אל מול המסכת העובדתית מזהה ואי האמת בפי המערער מזהה, ועל כן דין ההרשעה לעמוד על כנה. לדידי הדברים שנאמרו מפי המערער בדו"ח ההלכה והשזרור הראשוני ת/2 ות/2א, הם ראייה מרכזית לחובת המערער, בנוסף לראות אחרות. אכן, אילולא הוועלה טענת ה"מסטול" במועד מאוחר היה ראייה לבדיקה, אך בנסיבות קשה להתייחס אליה. מכל מקום, ניתוחה של חברותי, לצד העיון בהודעות המערער וכל הנסיבות, שיכנעני כי הראות מטוות את הcpf במובהק לחובתו.

המשנה לנשיאה (בדימ')

הוחלט כאמור בפסק דיןה של השופטת ע' ברון.

ניתן היום, ל' באב התשע"ז (22.8.2017).

שפט

שפט

המשנה לנשיאה (בדימ')